

MARIE REJFOVÁ

KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI

KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI

MARIE REJFOVÁ

KOMU STRASÍ VE VĚŽI

Mystery Press
2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2018

Cover © Daniel Špaček, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-056-7 (PDF)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divišková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI**

Připravujeme
KDO MAŽE, TEN JEDE

JEDNA

/ Pátek 29. 9.

1

„Vy nejste dole? Koncert začne za půl hodiny.“

Josefína zvedla oči. Ve dveřích učebny stála ředitelka školy Regina Smutná. Objemné poprsí napasované v tmavých koktejlkách, světlé vlasy spletené do prapodivně složitého drdolu. „Dávám dohromady to sebehodnocení,“ odpověděla Josefína. Co se tahle ženská stala její šéfovou, sepisovala podobné nesmysly dvakrát do týdne. Hodnotila žáky, rodiče, školu, svou práci, sebe. Byla přesvědčená, že kdyby na to existoval formulář, hodnotila by i kvalitu toaletního papíru na učitelských záchodcích.

„Nechte to na zítra,“ řekla Smutná. „Potřebuju, aby někdo stál v šatně.“

Josefína hodila propisku na stůl. „A kde je školník?“

Ředitelčin obličej se rozzářil. „Pan Kolbaba spěchal pro další židle. Přišlo daleko víc lidí, než jsme čekali.“

„Aha,“ odušila Josefína, vstala a zhasla. Musela uznat, že svou novou šéfovou značně podcenila. Pozvat na obyčejný žákovský koncert půl města bylo jako hrát ruskou ruletu. Obojí zpravidla končilo stejně – trapnými rozpaky a hrobovým tichem.

Ale teď to vypadalo, že se Regině Smutné povedl manažerský majstrštyk. Když vyšly na chodbu v podkrovní, kde se nacházely ateliéry a třídy výtvarných oborů, dolehly k nim zvuky z přízemí. Hučelo to tam jako v úle. Občas se ozvalo tklivé zanaříkání hoboje provázené spěšnými úhozy do klaviatury. Ředitelka vyrazila jako liška do kurníku. Josefína jí na vysokých podpatcích stačila jen tak tak.

„Přijede i starosta,“ prohodila přes rameno Smutná.

„Jeho Péta dneska vystupuje,“ podotkla Josefína. Malý Petr Jiroušek hrál na housličky sotva dva měsíce a šlo mu to. K neskonalé úlevě celého sboru.

Smutná mávla rukou. „Budou volby. Musí se ukázat.“

Není sám, napadlo Josefínu, když sledovala ředitelčino výrazné pozadí pohupující se v upnutých šatech. To, že na sebe Regina Smutná ráda strhává pozornost, bylo jasné už v září, kdy nechala přetříť fasádu základní umělecké školy na žluto.

„Přední řada musí zůstat volná pro lidi z radnice,“ pokračovala ředitelka a zatočila ke schodišti. „Nechala jsem Irenu, ať to tam hlídá.“

Josefína se v duchu zasmála. Poslední, co by si dokázala představit, je to, jak éterická učitelka scénického tance Irenka Kociánová brání vlastním sotva padesátakilovým tělem volné židle proti hordě ke všemu odhodlaných rodičů.

Srovnala s ředitelkou krok. „Kdy myslíte, že to tady dneska skončí?“

„Jak bude potřeba,“ odvětila Smutná značně odměřeně. „Spěcháte domů?“

Ne, já obvykle toužím tvrdnout v práci do devíti večer, ušklíbla se pro sebe Josefína. Přinutila se ke kajícnému tónu. „Má mi přijet návštěva.“

„Aha,“ řekla ředitelka a její boky se rozvlnily ještě víc, jak sestupovala ze schodů.

„Mohla bych odejít dřív?“ vypálila Josefína ostrými.

Regina Smutná nezpomalila ani o píď. „Je to vážně nutné?“

Je to hrozně nutné, milá paní ředitelko, pomyslela si Josefína vztekle. Sex s Tvrdíkem jsem měla naposledy před třemi týdny. To by nebylo vzhledem k mizivému počtu jejích styků s muži během posledních dvou let tak nepochopitelné a ona by se s tím v poklidu a s noblesou sobě vlastní smířila nad sklenkou dobrého tramínu, kdyby tu nebyl prostý fakt, že jí společnost nesnesitelného komisaře celkem chyběla. „Vytrhlo by mi to trn z paty,“ zvolala, protože hluk sílil. Proti nim se vyrojila skupinka povykujících dětí se stojany na noty.

„Kam to nesete?“ zatarasila jim cestu ředitelka.

„Do kabinetu!“ vypískla dívenka s rezavými vlasy a s tváří posetou pihami. „Říkal to pan učitel Stehlík.“

Regina Smutná si dala ruce v bok.

„Vraťte ty stojany do sálu.“

„Ale pan učitel říkal, že je máme uklidit, protože jsou k prdu.“

Děti se rozesmály.

„Vezměte je dolů, a hned!“ zvýšila hlas ředitelka.

„Ano!“ Holčička přikývla a rozeběhla se ze schodů dolů. „Jdeme zpátky, bando líná!“

Ostatní ji s hlasitým hulákáním následovaly.

„Pan učitel říkal! Sotva nastoupil, a už to tady organizuje...“ Smutná pohlédla na Josefínu. „Vidíte, jaký tu je zmatek. Opravdu potřebujeme každou ruku. Pojd'te.“ Obrátila se.

Josefína dostala strašnou chuť kopnout ji do objemného pozadí a sledovat, jak se kutálí mezi hosty. Spolkla sprosté slovo, které se jí dralo na jazyk, a následovala šéfovou do vstupní haly plné lidí.

„Dobrý večer,“ kývla na pár známých tváří.

„Kabáty ať si všichni nosí do šatny.“ Ředitelka ukázala ke dveřím momentálně zataraseným hejnem starších dam a odkráčela do sálu, kam proudili další hosté.

„To ti véna písk,“ utrousila Josefína a nenápadně se přesunula zpět ke schodišti. Vrátil se k sobě do třídy, a až bude koncert v plném proudu, odejde domů.

V té chvíli se kdosi dotkl její paže. „Dobrý večer. Mladá paní, prosím vás, byla byste tak laskavá...“

Vedle ní se hrbil starý pán s hůlkou. Mhouřil oči za brýlemi s tlustými skly a usmíval se. Světle hnědý oblek provoněný těžkou kolínskou a naleštěné polobotky dodávaly jeho vizáži styl i přes značně pokročilý věk jejich majitele.

„Ano?“

„Nerad vás obtěžuji, ale ukázala byste mi, kam se mohu jít posadit? Měl tu na mě čekat vnuk, ale nikde ho nevidím,“ vysvětloval pán.

„Samozřejmě,“ řekla a nabídla mu rámě.

„Děkuji.“ Zavěsil se do ní. „Kdybych tušil, že budu mít tak šarmantní doprovod... Ale doufám, že vás nezdržuji.“ Zarazil se. „Jistě na někoho čekáte.“

„Ne,“ zavrtila hlavou a nasměrovala ho k sálu. „Učím tady.“

„Tak to mého vnuka znáte,“ rozzářil se. „Trubka. Pozoun. Tuba.“

Nechápvavě pokrčila čelo.

„Stehlík. Jakub Stehlík,“ připomněl jí.

Josefína si vybavila novou posilu jejich pedagogického sboru. Vysoký mladý muž s hloubavým pohledem a tmavými kudrnatými vlasy. Přijel před dvěma týdny. Přicházela tenkrát ke škole a už z dálky pobaveně sledovala, jak se snaží vydolovat velké černé pouzdro z taxíku po střechu narvaného zavazadly a dalšími věcmi. Když kolem něj procházela, zvedl k ní zrak a ona si v rozpacích podvrtla kotník.

„Aha,“ řekla a vstoupila se svým společníkem do sálu.

Na improvizovaném pódiu stálo klavírní křídlo. Před ním se řadil pěvecký sbor a všude kolem pobíhali viditelně nervózní učitelé a svátečně oblečené děti. Zbytek sálu obehnaného velkými zrcadly a baletními tyčemi vyplňovaly dlouhé řady židlí, nyní z větší části obsazené.

Stehlík senior namířil hůlku do čela hlediště. „Támhle bychom si mohli sednout, mladá paní.“

Pohlédla, kam ukazoval, a málem se zakuckala smíchy. Na místech vyhrazených pro starostu a brodské radní se roztahovalo kompletní osazenstvo rodiny Dostálových.

Její sestra Miroslava vzbuzovala strach už na dálku. Akorát nebylo na první pohled úplně zřejmé, jestli za to mohl její přísný výraz, nebo podivně neforemná róba zemité barvy, jež se jako obvykle úspěšně vymykala jakýmkoliv módním trendům. Jedinými, které to nechávalo naprosto v klidu, byl její manžel Karel a synové Ladislav a Albert. První se řídit lety prověřeným heslem o zvyku a železné košili, zbylým dvěma puberta nedovolovala, aby o cokoliv v této místnosti projevíli zájem.

Starého pána nejspíš zachránila skutečnost, že nosil brýle, protože se bez sebemenšího zaváhání vydal přímo k Josefininým příbuzným. „Je zde volno, prosím?“

„Je,“ houkl Karel Dostál. „Nazdar,“ kývl na Josefínu.

„Ahoj,“ pozdravila ho a pustila rámě svého společníka, aby se mohl posadit.

Se spokojeným odfouknutím se uvelebil vedle Miroslavy. „Dobrý večer,“ uklonil se galantně.

„Dobrý večer,“ odpověděla a sjela ho od hlavy až k patě. Potom bez mrknutí oka přenesla pozornost na Josefínu. „Máte tu někde program?“

Pokrčila rameny. „Nevím.“

Miroslava nadzvedla obočí.

„Tohle je akce hudebkářů, takže pardon,“ prohlásila Josefína a raději se obrátila na synovce. „Čau, kluci. Trochu opruz, ne?“

„Bestiální,“ ušklíbl se Láďa. „Megaopruz.“

„Uklidni se, Ladislave,“ napomenula ho matka.

„To půjde těžko,“ zamumlal. „Ještě k tomu sedíme v první lajně jako nějaký –“

„Neopovažuj se dokončit větu,“ zpražila ho Miroslava ledovým tónem.

„Mladí pánové by nejspíš byli nejraději někde jinde,“ poznamenal starý pán a se zúčastněným pohledem se na Ládu s Bertem usmál. „S děvčaty na diskotéce, co, kluci?“

„Tihle dva?“ zasmála se Josefína. „Leda tak s herní konzolí.“

Vztekle po ní loupil očima.

Miroslava si toho nevšímalá. Naklonila se ke klukům a potichu odměřovala slova. „Jestli se to některému z vás nelíbí, má smůlu. Bude vám sedmnáct, tak se začněte chovat jako dospělí. V opačném případě můžete zapomenout na brusle.“

„Tu chvíli vydržite,“ podpořil manželku Karel Dostál. „Příště to může bejt horší.“

Pomalu k němu stočila zrak. Připomínala teď obrovskou hnědou ještěrku, která se chystá slupnout ubzučenou mouchu.

„Horší a delší, vid', maminko?“ Rozšafně ji poplácal po stehně.

„To rozhodně,“ zašeptala.

„Ale proč musíme sedět vepředu?!“ přerušil jejich manželskou etudu Bert. „Jsou to místa pro kokoty!“

„Bude veselo,“ vyhrkla Josefína, dřív než se jejímu synovci mohlo cokoliv ošklivého stát. „Jde sem hlavní kokot s manželkou a ředitelkou.“

V těsném závěsu za Reginou Smutnou k nim totiž mířil pohledný muž v doprovodu hezké mladé brunety. Jemu mohlo být šedesát let, ona vypadala, že právě dokončila střední školu. Oba se usmívali na všechny strany.

Na rozdíl od ředitelky, která se k nim hrnula s výrazem vůdkyně lví smečky. Postavila se před jejich skupinku a očima vyhledala

nejslabší článek stáda. „Mohu vás poprosit...“, naklonila se ke Karlu Dostálovi. „Tato místa jsou vyhrazena pro zástupce městského úřadu.“

Odrhl zrak z jejího výstřihu. „Neviděl bych v tom problém,“ prohodil. „Jistě se tu všichni srovnáme.“

Nadechla se. „Opravdu vás musím požádat –“

„Dobrý den, paní ředitelko,“ ozvala se Miroslava.

Regina Smutná na ni pohlédla.

„Ještě jsme si nebyly představeny. Magistra Dostálová,“ pronesla Miroslava. „Nevidím sebemenší důvod, proč by má rodina nemohla sedět na stejných židlích jako starosta obce, kterého jsem – mimochodem – nevolila.“

Josefína ten tón znala a pomalu začínala nadřízenou litovat. Na tvářích Smutné naskočily rudé skvrny.

„Domnívám se, že pan starosta Jiroušek si s celou touhle situací hravě poradí,“ vstoupil do hovoru starý pán. „Tys byl vždycky chytrý mladík, vid', Jaroslave?“

Všichni se jako na povel podívali na starostu.

Ten stál jako zkoprnělý a beze slova zíral na starého pána.

První dáma Brodu se přisála k manželovu boku. „Kdo je to, miláčku?“ zašeptala.

„František Stehlík, milostivá,“ odpověděl místo něj starý pán. „Černé svědomí vašeho pana chotě.“

„Pan Stehlík,“ vzpamatoval se starosta a natáhl k němu ruku. „Vás už jsem neviděl... jak je to dlouho?“

Oslovený sevřel hůlku. „Pětatřicet let, Jaroslave. Pětatřicet let.“

Starosta neztratil glanc. „A co vás přivádí do Brodu?“

„Máme tu na hřbitově rodinnou hrobku,“ odpověděl starý pán suše.

Kousek od nich se ozvalo popuzené zaklení.

Otočili se.

Jakub Stehlík v tmavém obleku dřepěl vedle pódia a pokoušel se utáhnout stojan na noty. Pokaždé, když se narovnal, šroub povolil a kovový pultík mu s chrastěním sjel dolů.

„Sakra!“ hodil neposlušný stojan pod klavír a vzal si další. Vzápětí se mu rozsypal pod rukama.

„Vidím, že město financuje kvalitu hudebního vzdělávání dětí opravdu dobře,“ pronesla Miroslava.

Ředitelka Smutná zalapala po dechu.

„Ostatně,“ pokračovala Miroslava, aniž by pohlédla na starostu, „i u nás na gymnáziu je polovina vybavení zastaralá. Kdybychom si sem tam nepomohli nějakým tím sponzorem...“ zavrtěla hlavou.

Josefína se ošila. Na vytváření trapných situací byla její sestra mistr. „Půjdu mu s tím pomoci,“ řekla a vydala se k Jakubovi.

„Je tohle možný?“ Hodil stranou další stojan. „Říkal jsem, že jsou to krámy!“

„Dobrý večer,“ pozdravila ho Josefína.

„Co? Jo. Zdravím,“ vydechl. „Promiňte.“ Rozhodil rukama. „Kam si děti dají noty – to vážně nevím.“

„Na hlavu,“ navrhl.

„Doprčic, tohle je...“

„Nahoře ve třináctce jsem viděla nějaký stojany,“ řekla. „Vpravo v rohu.“ Za tu dobu, co učila na téhle škole, přivedla umění zašít se k naprosté dokonalosti. Kabinet na pomůcky byl ideálním místem, kde se zavřít, když vám všichni lezou na nervy.

„Díky!“ Sevřel jí paži a vyběhl ze sálu.

Pokrčila rameny. „Není zač.“

„Kam běžel?!“ sykla jí Regina Smutná do ucha, až Josefína leknutím nadskočila.

„Pro jiný stojany,“ odpověděla Josefína. „Tyhle jsou na prd.“

„A kde je Irena?!“ soptila dál ředitelka. „Měla být tady v sále! Za pár minut začínáme.“

„Nevím,“ odpověděla Josefína a měla se k odchodu.

„Kam jdete?“ zastavila ji Smutná.

„Do šatny. Hlídat kabáty.“

„Ale co s vaší sestrou?!“

Josefína mrkla na Miroslavu. Seděla na židli s výrazem železné lady a bylo jasné, že Dostálovi se ze svých míst nehnu bez případné újmy na zdraví pro jejich nejbližší okolí. „To opravdu nevím. Jedině to tu odpálit,“ navrhla s vážnou tváří.

Ředitelka protočila panenky a pospíšila zpátky ke starostovi a jeho ženě, kteří se mezitím usadili vedle Berta. „Pane starosto..“

Josefína vyklouzla do haly. Venkovní dveře se otevřely a několik posledních hostů si v závanu nikotinu pospíšilo do sálu, odkud zazněl dětský zpěv. Chvilinku nerozhodně stála a pak vyběhla po schodišti do prvního patra. Na podestě se srazila s Jakubem Stehlíkem s náručí plnou stojanů na noty. Vyhnula se mu na poslední chvíli.

„Neříkejte mi, že už začali!“ křikl.

„No... jo,“ řekla. „Utíkejte.“

„Ty vole!“ ulevil si a řítit se dál.

Zbytek nadávek už neslyšela. Usmála se a pokračovala prázdnými chodbami k sobě do třídy. Tma, ticho a uklidňující vůně terpen-týnu byla přesně ta kombinace, kterou právě teď potřebovala. A hlas komisaře Tvrdíka.

Přešla ke stolu a vytáhla z kabelky mobil.

„Josefíno?“

Zdálo se jí to, nebo zněl rozpačitě?

„Ahoj. V kolik dorazíš?“ zeptala se. „Ještě jsem v práci, ale uteču. Ředitelka bude mít sice plno řečí, ale nehodlám tu trávit i večery. Maximálně mě propustí, což by na jednu stranu byla úleva, ale —“

„Josefíno, já to dneska nestíhám,“ skočil jí do řeči.

Žaludek se jí sevřel zklamáním.

„Jsi tam?“ ozval se po chvíli.

Nadechla se. „Ano.“

„Mám toho ještě moc a dneska už se z Prahy nedostanu,“ vysvětloval dál.

„V pořádku.“ Snažila se, aby to znělo vyrovnaně.

„Uzavírám případ...“

„Tomáši, říkám, že je to v pohodě.“

Odmělčel se.

„Budu muset končit,“ řekla. „Ahoj.“

„Pepíku –“

Hodila telefon zpátky do kabelky a sedla si na stůl.

„To by bylo,“ zašeptala. Zadívala se z okna, kde poblikávala světla večerního Brodu. Zlobila se na komisaře, že na ni nemá čas, a ještě víc byla rozhněvaná na sebe, že ji to tolik mrzí. Policista, ženatý, otec dospívající dcery – věděla, že nemá právo cokoliv od jejich známosti chtít. Ale strašně, strašně ji to štválo.

2

Čas běžel a ona jen tupě zírala na město. Kdesi v ulicích se rozezněla policejní houkačka, aby po chvíli ztichla. Pohroužila se ještě víc do sebe.

Probralo ji až zaklepání na dveře. „Ano?“

Trojúhelník světla se z chodby rozlil po zdech učebny spolu s notoricky známou melodií od Mozarta.

„Jste tady,“ zkonstatoval Jakub Stehlík a narovnal si na rameni řemen pouzdra, které se mu otíralo o bok.

Měl na sobě tříčtvrteční flaušový kabát, zpod kterého vykukoval vytaháný modrý svetr.

„Beru kramle,“ řekl. „Jdete taky?“

Slezla ze stolu. „Jasně.“ Vzala si kabelku a sáhla pro baloňák, který ležel přehozený přes opěradlo židle. „Vaše děti už hrály?“

Přikývl a pustil ji, aby mohla vyjít ze dveří. „Karlík to ufoukal skoro až do konce a Honza udělal jenom pět chyb, takže sukses,“ pronesl ironicky.

„Učíte tu sotva tři týdny,“ řekla, když se vydali ke schodišti. „Nikdo vám nemůže říct ani popel.“

„S tím počítám,“ zašklebil se. „Ještě jsem vám nepoděkoval za ty stojany.“

„Maličkost,“ mávla rukou.

„Co máte v plánu?“ zeptal se.

„Kdy?“

„Teď večer,“ odpověděl.

„Spát.“ Sama. Trpce se v duchu usmála.

„Pojďte na skleničku,“ řekl.

Pohlédla na něj. „Vy se s ničím moc nepářete.“

„No, asi ne.“

Sestoupili do haly. Mozarta vystřídalo pásmo lidových písní a Josefína přidala do kroku, aby se co nejdřív dostala na vzduch.

„Konečně,“ vydechla, když za nimi zaklaply vchodové dveře. V ten samý okamžik si všimla Irenky Kociánové. Ta s vyplašeným výrazem hodila na zem nedokouřenou cigaretu. V lehounkých bleďemodrých šatech a blond vlasech vyčesaných vysoko do týla Josefíně připomněla vílu Zvonilku.

„Běžte radši do tepla, paní učitelko,“ usmál se na Irenu Jakub Stehlík.

„Ahoj. Na shledanou,“ vykoptala Irenka a opřela se o kliku.

„Tak kam?“ zeptal se. „Vy jste místní.“

„Já? Vůbec ne,“ ohradila se. „Ale znám jednu prima hospodu. Jestli ovšem nejste zvyklý na vyšší standard.“

Zaculil se. „Nad čtvrtou cenovou mě nikdo nedostane.“

Navzdory jeho značně neuspořádanému zjevu o tom silně pochybovala. „V tom případě jdeme k *Jelínkovi*,“ řekla a pokynula mu, aby vyšli. Začala jí být zima. Sexy černé šaty nad kolena a tenký kabát nebyla nejvhodnější volba do podzimního počasí, ale tohle všechno mělo být naservírováno komisaři Tvrdíčkovi. I za cenu zánehtu průdušek. Teď by si nejraději nafackovala, že byla tak pitomá. Nastydne, než přejdou náměstí.

„Na co myslíte?“ překvapil ji otázkou.

MLčky se usmála a přidala do kroku. Aspoň si nemusela brát tak vysoké podpatky. Na těch kočičích hlavách je to vážně terno.

„Myslel jsem, že jste zdejší,“ nadhodil.

„Ne, jsem přivandrovalec jako vy,“ opáčila.

Mrkl na ni.

„Omlouvám se,“ řekla spěšně. „Jestli jsem vás urazila...“

„Vůbec ne,“ zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem neměl moc pevný kořeny. Praha nebo Brod. To je jedno. Přistěhoval jsem se jen kvůli dědovi. Žil tady a na starý kolena se mu začalo stejskat.“

„Aha,“ ulevilo se jí. „Můj problém je, že rychleji mluvím, než myslím. A pak už si ty věci, co pronesu, nemůžu nacpat zpátky do pusy.“

Zasmál se. „V tom případě bychom si měli začít tykat. Pro tyhle případy je to šikovnější.“

„Souhlasím,“ přisvědčila s hranou vážností a podala mu ruku. „Josefína.“

K *Jelínkům* došli už bez nehody. Lokál byl poloprázdný. Kromě stolu štamgastů, kde každý poctivě zahříval své místo, tu bylo hostů jen poskrovnu.

„Zdravíčko, mladá paní,“ zahlaholil od výčepního pultu různolící hostinský.

„Dobrý večer, pane Jemelka,“ usmála se na něj Josefína a s úlevou se posadila k nejbližšímu stolu.

Jakub opřel pouzdro o zeď a přisedl si k ní. „Co tu točí?“

Dřív než mu stačila odpovědět, hostinský před ně postavil dva plné püllitry. „Tady jediné klempíře, mladej pane.“

Jakub zvedl obočí. „Aha. A to je?“

„Místní pivo. Není špatný,“ řekla Josefína a sundala si kabát. Hovor u stolu štamgastů na okamžik ztichl a kdosi na protější straně místnosti hvízdal. Nevšímala si toho.

„No dyť.“ Hostinský si dal ruce v bok. „A když ho proložíte panáčkem, je ještě lepší.“

„Pane Jemelka.“ Josefína pohrozila hostinskému prstem. „Ještě teď je mi zle, když si vzpomenu na ty vaše rumový pauzy.“

Hostinského kulatý obličej se roztáhl do širokého úsměvu. „Ale vydržela jste dýl než svýho času Olda Fikejs. A to byl nějaký spitour, že jo, chlapci?“

Odpovědí mu bylo pochvalné mručení.

„Oldřich Fikejs,“ vysvětlila Jakobovi. „Místní rodák a zvelebitel města. Po revoluci prý nejlepší starosta široko daleko.“

„Škoda ho,“ povzdechl si hostinský. „Ale pohřeb měl velkej. To jo. A pít uměl. Skoro jako tady paní Divíšková.“

„Koukám, že tě tu mají rádi,“ prohodil Jakub a zvedl püllitr. „Na zdraví.“

Ťukli si.

„Vypadám jako notorik.“ Josefína se s požitkem napila.

Položil sklenici na stůl a setřel si hřbetem ruky z horního rtu pěnu. „Vypadáš hezky.“

Zakuckala se. Je možné, že s ní flirtuje?

Mrkl na ni. „Rozhodně jsem tě nechtěl přivést do rozpaků.“

Zadávala se mu do očí. Tvářil se jako neviňátko, a ona vůbec netušila, co se mu honí hlavou. „Ty taky mluvíš, jak ti zobák narostl, vid’?“

„Přesně jako ty,“ vrátil jí kompliment. „Ale jinak je to podobnost čistě náhodná.“ Několika hlubokými doušky vypil pivo a položil prázdnou sklenici na stůl.

Učinila marný pokus o to samé. Po prvních dvou deci začala mít pocit, že se topí. Do očí se jí vylily slzy a musela si dát ruku před ústa, aby zabránila hlasitému říhnutí.

Zasmál se.

„To je jasný,“ chytila dech. „Například já neumím troubit na trumpetu.“

„Všechno se dá naučit,“ opáčil a mávl na hostinského.

„Tak klempíř nakonec zachutnal,“ pronesl spokojeně pan Jemelka, když před Jakuba Stehlíka postavil další pivo.

„Přihodte k tomu ještě dva velký tuzemáky, prosím pěkně,“ řekl Jakub a vrhl omluvný pohled na Josefínu. „Budeme to muset prokládat.“

Svého plánu se držel poctivě až do jedné hodiny. Potom ho Josefína donutila opustit hospodu. Vypotáčeli se od *Jelínků* jako poslední.

„Kam teď?“ Hodil si popruh pouzdra kolem krku a rozhlédl se.

Zavěsila se do něj. „Spát.“

„Veď mě,“ zavelel. „Jsem utahanej jako kůň.“

„Moment,“ zasmála se. Motaly se jí nohy a byla ráda, že se může o někoho opřít. I když její doprovod očividně řešil naprosto stejný problém se stabilitou. „Ty jdeš domů.“

„To ne.“ Nasadil útrpný výraz. „Je to úplně strašně daleko, myslím.“

„A kde?“

„Tady, v Brodu,“ odpověděl a zastavil se.

„To já vím,“ zaúpěla. „V jaký ulici bydlíš.“

Zvedl zrak k obloze. Kudrnaté vlasy mu čechral vítr.

Trpělivě čekala. Lampy pouličního osvětlení tiše zářily. Ze sklepního okénka domu, u kterého stáli, se protáhla kočka a vběhla pod zaparkovaná auta. Na konci ulice se potácel člověk.

„Hej,“ štouchla do Jakuba Stehlíka ukazováčkem.

Jen se lehce zakymácel.
„Bože,“ protočila panenky.
„Cože?“ ozval se.
„Ta ulice, kde s dědou bydlíte,“ zopakovala mu svou otázku. „Jak se jmenuje?“
Zaostřil na ni zrak. „Škrétova. Třicet tři. Přízemí,“ odříkal.
„Tak to je až u autobusáku,“ povzdechla si. Opilec, který se za nimi táhl, se zastavil, aby vykonal potřebu.
„Je moc daleko, abys něco viděla,“ poznamenal Jakub.
„Dovol,“ ohradila se a postrčila ho, aby šel. „Jen jsem si říkala, kdo to je.“
„Asi Olda Fikejs,“ řekl smrtelně vážně.
„Nejspíš,“ zasmála se.

3

Zhruba po půl hodině dorazili k Dostálovic vile. Topila se v po-
temnělé zahradě za vysokým plotem.
„Fajn.“ Vytáhla z kabelky mobil. „Zavolám ti taxík.“
Shodil pouzdro na zem a promnul si krk. „Zbytečně vyhozený
peníze.“
„Je tam pořád obsazeno,“ zabrblala s telefonem u ucha.
Dovrávorál k brance a vzal za kliku. Vrátko se nehnulo ani o píd'.
„Co?“ Ruka s mobilem jí klesla. Přistoupila k Jakubovi a zalom-
covala klikou pro změnu ona. „Já tu Miroslavu uškrtním! Tohle mi
dělá naschvál!“
„My nemáme klíče?“ zamračil se.

„Ne,“ odsekla. Ztratila je asi před třemi týdny. Následoval neko-
nečný proslov její sestry na téma *Nezodpovědnost v chování průměrně
inteligentní bytosti a její katastrofální dopad na nejbližší okolí*. Nato ob-
držela náhradní klíč od bytu s tím, že ty od domu a branky si má
obstarat sama. Což pochopitelně dosud neudělala.

Vyskočil na cihlový sokl plotu a vysoukal se na železné příčky
zakončené ozdobnými bodci.

„Neblbni!“ zvolala. „Napíchněš se!“

„Klid,“ hekl. Na druhou stranu spíš spadl.

„Jestli si myslíš, že tam polezu v silonkách...“

Jeho pohled jí sklouzl po nohách. „To by bylo sice moc fajn,“ pronesl.
„Ale...“ Zvedl se a vydal se k domu. Za chvíli zaslechla bušení na dveře.

Nic.

Nahlas proklela svou rodinu.

Vynořil se ze tmy a natáhl se přes plot. „Hod' po mně ten futrál,“ řekl.

„Proč?“ nechápala.

„Věř mi.“

Podala mu pozdrav.

Položil ho na zem a otevřel. Světlo z chodníku se odrazilo od stří-
břitě lesklého těla trubky.

Došlo jí, co má v úmyslu, až když přiložil nástroj k ústům. „Poč-
kej, ne—“

Noční ticho prorazil vojenský budíček.

„Jakube!“ zařvala na něj.

On ale nepřestával, dokud se v prvním patře nerozsvítila okna.
„Vida,“ prohodil spokojeně a vykročil i s trubkou v ruce k domu.

„Ty vago,“ zakryla si ústa dlaní. Vůbec netušila, jestli se má smát,
nebo trnout strachy.

Hlasité bouchnutí dveří a spěšné kroky ji však přesvědčily, že
úplně nejlepší bude možnost číslo tři – předstírat, že je mrtvá, a dou-
fat, že Miroslava se nerozhodne zabít ji podruhé.

Ke své neskonalé úlevě poznala Karla.

„Co tu blbnete?“ zeptal se. Kráčel v pantoflích a jednou rukou si přidržoval kalhoty pyžama. Za ním se loudal Jakub.

„Promiň,“ hlesla.

„Málem jsem dostal infarkt,“ vyčetl jí švagr. „A praskla mi guma.“ Otočil klíčem v zámku.

„Když je to jenom takhle,“ přidal se do debaty Jakub.

Josefína škytla a prošla kolem Karla na zahradu.

„Máš jediný štěstí, že Mirka v noční košili ven nevyleze,“ řekl a zamkl.

„Zlobila se?“ zeptala se Josefína.

„Ne.“

„Tak to je v..“ Znamenalo to jediné – Miroslava zuří.

„Být sebou, vypadl bych zejtra z baráku hodně brzo,“ řekl.

„To abych šla hned,“ zašklebila se.

„Jdi spát,“ zabručel a vydal se zpět k domu. „Půjdeš na špalek s čistou hlavou,“ houkl ještě přes rameno.

„Jste pěkně drsná rodina,“ poznamenal Jakub.

Podívala se na něj. S trubkou v ruce a v kabátu vypadal jako ponocný. Ještě halapartnu a čepici vojenského vysloužilce, a byl by jako od Lady, zasmála se. Nahlas.

„Co je?“

„Nic,“ odpověděla. „Zavolám ti ten taxík.“

„Tvůj švagr zamkl,“ prohlásil a přistoupil k ní. Trubka se jí otřela o bok.

Bojovně zvedla bradu. „A? Tak to zase přelezeš.“

„Budu hodný.“

„V obýváku na zemi.“

Zvedl dva prsty do vzduchu. „Čestný skautský.“

DVĚ

/ Sobota 30. 9.

4

Probudil ji nepříjemný zvuk. Otevřela oči. Na strop ložnice s hlasitým bzučením narážela vypasená masařka.

„S...“ hekla Josefína a přejela si dlaní přes rozbolavělé spánky. Pomalu se posadila. Tradiční nával na zvracení se nedostavil. Alespoň to, oddechla si a pokusila se dát nohu z pelesti.

Nepříjemný zvuk se ozval znovu. Zamračila se a pohlédla na druhou stranu dvoulůžka. Zahrabaný v peřinách tam ležel Jakub Stehlík a hlasitě chrápal.

Jsou různé druhy zvuků, které může chlap vydávat, Josefínko. Problém je, že s některými se ti pochlubí až po svatbě. Pak máš tři možnosti: vražda, rozvod nebo oddělené ložnice.

Okamžik byla schopná na něj jen nehnutě zírat.

„A sakra,“ zašeptala a zakryla si nahá prsa. Sjela rukou pod peřinu. Maličko ji uklidnilo, že má na sobě kalhotky.

Opatrně šátrala dál. Nahmatala chlupatou nohu. A potom zadek. Nahý.

Spác se s mumláním zavrtěl.

Josefína vyskočila z postele a sáhla do skříně po prvním kusu oblečení, které se jí dostalo pod ruku. Že to byla hodně průhledná košile, poznala až v okamžiku, kdy se z postele ozvalo uznalé zamručení.

Otočila se k němu.

„Nazdar,“ zívł.

„My jsme spolu spali?“ vypálila na něj bez obalu.

Chvíli ji mlčky pozoroval a potom se rozesmál.

„Tak spali, nebo ne?!“

Začínal ji rozčilovat.

Posadil se a podrbl se v černých chlupích na hrudi. „Ty si nic nepamatuješ?“

„Ne,“ rozhodila rukama. Ta láhev vína, kterou s Jakubem ještě večer vypili, s ní musela pořádně zacloumat.

„To je škoda,“ zatvářil se zkroušeně.

Nadechla se. „Co teda bylo?“

„Co tak asi mohlo být.“ Mrkl na ni.

„Bože můj!“

„Přeceňuješ mě,“ usmál se.

„Víš co? Klidně si to nech pro sebe.“ Vyndala ze skříně podprsenku a džíny a odešla do koupelny. Nebude to z něj páct. Už jenom prostý fakt, že se probudila vedle muže, kterého znala teprve pár dní, byl děsný záprah na její svědomí. Komisař Tvrdík se musel během posledních dvanácti hodin uškytat k smrti.

Z nepříjemných myšlenek ji vysvobodilo zaklepání na dveře koupelny. Jakub Stehlík byl naštěstí už oblečený.

„Čo je?“ zašišlala s kartáčkem v puse.

„Češ kafe, nebo čaj, nebo nič?“

„Kafe.“

„OK,“ řekl a odešel.

Když vyšla z koupelny, na lince hučela rychlovarná konvice. Vedle ní stál tác s chlebičky, které včera večer nedojedli, načatá láhev vína a skleničky.

„Ani jsi mi neřekla, kdo měl původně přijít na návštěvu,“ řekl Jakub, který otvíral jednu skříňku po druhé. „Kde máš hrnky?“

Natáhla se pro dva bucláky. „Nikdo.“

„Přítel?“

Nasypala do hrnků kávu a přelila ji vroucí vodou. „Příležitostný milenec,“ odpověděla. „Cukr je tady.“ Podala mu bílou glazovanou dózu.

„To je fajn, ne?“ Nabral si tři plné lžičky.

„Moc často sem nejezdí,“ řekla. Otevřela šuplík a zahrabala v příborníku.

„Nech mě hádat.“ Vzal si od ní lžičku. „Náročná práce, ještě náročnější manželka a děti.“

„Skoro jsi se trefil,“ usmála se a přešla i s hrnkem do obývacího pokoje. Místnosti s okny do zahrady dominoval kulatý stůl, několik židlí a ušák, na jehož sedáku ležela Jakubova trubka. V rohu stála velká šatní skříň, u okna malířský stojan a čistá plátna. „Je policajt.“

Položil tác s chlebičky na stůl. „Už se ke mně doneslo, že se jim pleteš do řemesla.“

Mrkla na něj přes okraj hrnku. Samotnou ji před časem napadlo, že by se mohla trochu víc zajímat o to, co se o ní v Brodu říká. S ohledem na vlastní zdravotní stav to byla nanejvýš ošemetná záležitost, ale absolutně nezbytná k přežití na malém městě. Rozhodla se proniknout do terabajtů drbů, které kolovaly po sociálních sítích, a vytěžit z nich co nejvíc užitečných informací. Na radu synovců si založila vlastní blog a doufala, že na její občasně výsplechty někdo zareaguje.

Přistoupil k ní. „Detektiv Divíšková...“

Ustoupila stranou, než se jí stihl dotknout. „Je skoro poledne, a ségra nikde. Musíme se nenápadně dostat z domu.“

„Pojď se najíst,“ navrhl. „Do tý majonézy se mi stejně nechce.“

Zadávala se na chlebičky a potom na něj. „Dobřej nápad.“

„Kopni do sebe to kafe, a razíme. Mám hlad.“ Natáhl se pro trubku.

5

O chvíli později se plížili mezi vzrostlými rododendrony k brance. Uvnitř jednoho z nich se hašteřili vrabci a z druhé strany plotu u sousedů pobíhal zřetelně nervózní kokršpaněl.

„Ještě foukačku s kurare, a bude to jak na lovu opic,“ řekl Jakub tlumeným hlasem.

Zaťukala si na čelo. „Odkdy víš, jak to –“

Kokršpaněl zakňučel a s čumákem u země rejdil sem a tam.

„Jestli začne štěkat...“ zašeptala. K cíli jim zbývalo sotva patnáct metrů a pes nebyl z nejchytřejších. Čas od času se prohrabal k nim na zahradu a potom marně hledal cestu zpátky.

Ukázal na trávník u branky. „Mě by spíš zajímalo, kde mám pouzdro na trubku.“

„Víš jistě, žes ho nechal tady?“ zeptala se.

„Já nejsem ten, kdo má ze včerejška okno,“ řekl a došel k místu, kde v noci přelézal plot. Rozhlédl se.

„Musel ho vzít dovnitř někdo z rodiny.“ S povzdechem se otočila k domu. „Skočím pro něj.“

„Počkej.“ Chytil ji za loket. „To nám neuteče.“

Nedůvěřivě se mu zadívala do očí. „Vážně?“

„Jo,“ ujistil ji. „Pojď.“ Došel k brance a vzal za kliku. Bylo odemčeno. „Vida.“

Vyšli na ulici.

„Blízko náměstí je celkem slušná restaurace,“ řekla.

„Paráda,“ prohodil a nadzvedl klopou kabátu. „Má portmonka je stále nabitá a k dispozici.“

Usmála se. Ať už se včera v noci stalo cokoliv, s tímhle chlapem byla legrace. „Co tvůj děda?“ napadlo ji náhle. „Nebude mít strach, kde jsi?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Je na tohle moje courání zvyklý. Kdyby se něco dělo, zavolá.“

„Včera jsem s ním minutku mluvila. Je roztomilej.“

Narovnal se v ramenou. „Máme to v rodině. Z matčiny strany to jsou totiž samí krásní lidé. Jeden pohlednější Stehlík než druhý.“

„Očividně,“ potlačila smích. „A co pan otec?“

Pokrčil rameny. „Neznám ho. Odvezli mě odsud, když jsem byl ještě mimino, a kdyby si děda nevzpomněl, že chce dožít v Brodu, vůbec bych tu nebyl.“

„Nikdy tě nezajímalo, kdo to je?“ zeptala se.

„Ale jo,“ odvětil. „Jednou jsem dokonce přijel sem, abych ho našel – to mi bylo asi šestnáct. Jenže jsem nic nezjistil. Nakonec jsem se na celou věc vykašlal a vrátil se do Prahy. Babička s dědou nepovažovali za nutný mi cokoliv říct, a já si nakonec zvyknul.“

Snažila se utřídit si myšlenky. „A tvoje máma?“

„Nebyl mi ani rok, když umřela.“

„Nechtěla jsem...“ vykoktala v rozpacích.

Usmál se a cvrnkl ji do nosu. „To neřeš.“

Otevřela pus, jako by chtěla ještě něco dodat, ale potom si to rozmyslela. Tahle záležitost se jí netýkala a jediné, co ji s Jakubem Stehlíkem spojovalo, byla opice a hypotetický sex.

Kousek od náměstí zaslechli mužský hlas zesílený mikrofonem. Jak se blížili, dokázali rozpoznat jednotlivá slova. *Nesprávné rozhodování a vlastní obohacování vystřídal nulový rozvoj města a trestuhodně opomíjené požadavky občanů.* Nakonec spatřili i původce oněch proklamací. Byl to hubený světlollasý muž v šedém obleku. Stál na schodech barokní kašny pod obrovským transparentem *SPOLEČNĚ A JINAK – NAŠE CESTA VPŘED.* Nejbližší okolí mluvího bylo zaplněno lidmi různého věku v různém stádiu zájmu o to, co dotyčný říká. Největší hustota obyvatel byla u velkého plátěného stanu. Lina se odtud lákavá vůně masa.

„Že by předvolební gulášek?“ zbystril Jakub.

Josefína nasála vzduch. „Něco pečeného.“

„Prasátko?“

„Spíš někdo z opozice,“ plácla bez rozmyšlení.

„Že by rovnou pan starosta?“ zašklebil se.

Vybavila si statnou postavu Jaroslava Jirouška. „Ten by se jim na rožeň rozhodně nevešel,“ prohlásila.

„Ale,“ protáhl Jakub. „Další fanynka.“

„Nesmysl,“ opáčila a zabloudila zrakem k nedaleké radnici. Stavba to byla majestátní. Její pozdně renesanční šmrnc našťestí nezhyzdila žádná moderní budova v těsném sousedství a celý objekt i s vysokou věží s hodinami a ochozem působil velmi reprezentativně. Dvě okna v prvním patře byla otevřená a povlávaly v nich záclony. „Hm...“ řekla uznale. „Koukám, že se úřaduje i v sobotu.“

Sledoval její pohled. „Asi někdo s pevnou pracovní morálkou,“ prohodil a vnořil se do davu.

Znovu se zadívala k radnici. V okně se objevila žena v bílém triku a s kaštanovými vlasy. Na tu vzdálenost ale Josefína nedokázala rozluštit, o koho jde. Dotyčná přehlédla ruch pod sebou a vrátila se zpět do místnosti za svými zády.

Josefína se vydala za Jakubem. Ten stan nebyl jen občerstvovací bod, ale zároveň centrum propagandy hnutí *Jinak*. Zájemce zde mohl získat z rukou usměvavých členů propisku s logem, placku s vyobrazením samotného lídra Ivo Podroužka v šedivém obleku, nafukovací balonek nebo magnet na lednici.

Jakub se protlačil mezi dvě starší dámy a ukázal na opékané sele. „Dvakrát kousek z toho čuníka,“ poručil si. „S hořčicí, chlebík, a kdyby byla okurečka...“

Slečna, která obsluhovala gril, zamrkala. „Samozřejmě. Jak se vám líbí naše volební vize?“ zeptala se.

„Nevím,“ odpověděl Jakub. „Neznám ji.“

„A předseda našeho hnutí – pan inženýr Ivo Podroužek?“ nevzdávala to.

„To je ten vypravěč na kašně? Toho taky neznám,“ řekl.

„Mladý pán se přišel jen zadarmo najíst,“ poznamenala jedna z dam a vrhla na Jakuba pohled plný spravedlivého rozhořčení.

„Přesně tak. Jako většina lidí tady,“ přitakal Jakub. „Ty chleby taky dva, slečno.“

„Je tohle možné?“ druhá paní se rozhlédla po přihlížejících, aby u nich našla zastání.

„Nezdržujte, panímámo,“ ozvalo se z davu.

„Popojedem,“ řekl jakýsi mladík. Měl dokonalý sestřih a za levým uchem vytetovaného orla. Jeho společníci mu hlasitě přizvukovali.

„No jo, naši fotbalisti,“ houkl nějaký pán. „Ve městě je vás všude plno, ale v malým vápně aby člověka pohledal.“

„Nechte si toho, dědo, jo?“

„FC Slavoj Brod! FC Slavoj Brod!“ skandoval kdosi.

„Bože můj,“ zaúpěla dáma.

„To jsou dneska lidi.“ Josefína za sebou zaslechla povědomý hlas. „Zajímá je jenom ten žvanec.“ Současně ji do zad šťouchlo něco tvrdého. Otočila se.

Za fialovým kočárkem stála Vanda Švecová. Elegantní brunetka s velkýma tmavýma očima a perfektním mejkapem, ka-
deřnice v salonu *Dolce Vita*, manželka strážmistra brodské policie
Švece.

Josefína se zatvářila poťouchle a poklepala na korbu kočárku.
„Netušila jsem, že se strážmistr tak bleskově pochlapil.“

„Nebyla jsem těhotná,“ zasmála se Vanda. „Jenom úplně nor-
málně tlustá.“

„Takhle jsem to ani v nejmenším nemyslela,“ ohradila se Josefína.
Špíček sem, špíček tam – Vanda byla vždycky šik. V jakoukoliv denní
dobu a za jakéhokoliv počasí. Josefína měla podezření, že i v teplá-
cích a zástěře by vypadala jako lady Diana. Nakoukla do kočárku.
Uvnitř spokojeně oddychovalo miminko.

„Procházka junior,“ řekla Vanda.

Josefína se narovнала. „Kdy rodili?“

„Před čtrnácti dny,“ odpověděla Vanda.

„Hezký mimčo.“

„Jenže většinu času probrečí. Iva z toho vyšiluje. Chodí po bytě
a nadává Procházkovi, že jí udělal dítě, místo aby šel hledat toho
jejich pitomýho angoráka.“

„Co?“ nechápala Josefína.

„Měli králíka, ale někam se jim zaběhl. Tak si místo něho pořídili
mimino,“ vysvětlovala Vanda. „Půjčila jsem si malýho, aby se Iva
mohla alespoň trochu vyspat –“

„S dovolením!“ zvolala jedna z rozhořčených dam. „Někteří z nás
jsou tu kvůli politice!“

„O tom silně pochybuju,“ houkl Jakub. S trubkou v podpaží
a dvěma tácky v rukou se obrátil k Josefíně. „Rozbijeme tábor ně-
kde stranou.“

Vymotali se z houfu příznivců hnutí *Jinak* srocených u masa
a našli si klidnější místo z boku stanu.

„Jakub Stehlík, Vanda Švecová,“ představila své společníky Josefína a zakousla se do voňavé pečínky.

„A Honzík Procházka,“ usmála se Vanda.

Jakub mrkl na spící nemluvně. „Tak ty jsi ten křikloun. Celej barák je kvůli tobě vzhůru nohama.“

Josefína se na něj nechápavě podívala a pak jí to došlo. Škréto-va třicet tři – to je ten samý dům, ve kterém bydlí rotný Procházka s rodinou.

„Jeho táta vypadá jako prima chlap,“ pokračoval Jakub a dal si kus masa do pusy.

„To je,“ přikývla Vanda. „Akorát ho to všechno pěkně zmáhá. Práce, mimino, manželka.“

„Ta okurka,“ mlaskla Josefína. „Mohli by jich dávat víc.“

Jakub pokýval hlavou. „Chtělo by to něčím spláchnout.“

„Támhle je stánek s pivem.“

„Výborně,“ řekl. Položil tácek s jídlem na střechu kočárku a odešel.

Vanda pohlédla na Josefínu. „Prosím tě, kdo to je?“

„Cože, ty jsi včera nebyla na koncertě v základní umělecké škole?“ Josefína nasadila mravokárný tón, jaký v těchto případech používala její sestra.

„Pekla jsem dort,“ odpověděla Vanda. „Švec měl narozeniny.“

Josefína si představila obrovského policistu, jak mu při sfoukávání svíček chytá knír. „Takže prima večer,“ zaculila se a namočila si sousto vepřového do hořčice.

„Ale vůbec.“ Vanda mávla rukou. „Nestačil si ani rozbalit dárek, a už ho volali zpátky do práce. Pavel Řábek zase blbnul. Jak mám toho kluka ráda, tak včera jsem měla sto chutí jít a roztrhnout ho vejpůl.“

Josefína zbystřila. „Co udělal?“

„Chtěl si zajezdit na kole, a tak se vloupal do sportovních potřeb.“

„Vždyť má kolo, ne?“

„Táta mu prý vzal pumpičku a on si nemohl nafouknout duši.“

„A jak to dopadlo?“

Vanda pokrčila rameny. „S mentálně zaostalým pětadvacetiletým klukem neuděláš nic. Ostuda jak hrom. Teď aby Řábkovi nevystrčili nos z pekařství.“

„Já ti nevím.“ Josefína polkla a kývla bradou ke stánku s pivem. Na konci fronty netrpělivě přešlapoval muž zachumlaný do límce zelené bundy. S podmračeným výrazem sledoval lidi v řadě před sebou. „Evidentně se tím zase tak moc netrápí.“

„Ts...“ ulevila si Vanda. „Jeho syn mi zkazil večer, a tatík si tu vesele popíjí.“

Muž strčil ruce do kapes a schoužil se ještě víc.

„I když,“ pokračovala po chvíli, „s jejich starostmi bych si asi taky občas zašla na něco ostřejšího. Řábkovic pekařství chce město zavřít.“

„Cože?!“ zhrozila se Josefína. „A kam si budu chodit obalovat nervy?“

Vanda pokrčila rameny. „Prý tam řádila hygiena.“

„To mě fakt nezajímá,“ bouřila se dál Josefína. V ten okamžik byla přesvědčena, že celá její existence závisí na čokoládových koblihách paní Řábkové. Jestliže jí vezmou podmínky k životu, vymře jako trilobit.

Vanda se zaculila. „Pořád jsi mi neřekla, kdo je ten tvůj fešák s trumpetou,“ kývla na Jakuba, který se mezitím propracoval téměř k pípě.

„Učí u nás dechový nástroje. Přestěhoval se z Prahy,“ odpověděla Josefína a cítila, jak jí červenají tváře. Raději si nacpala do úst kus chleba. „Ale jeho děda pochází z Brodu,“ zahuhlala.

„Jak že se jmenuje?“

„Kdo? Ten děda? František Stehlík.“

„Stehlík,“ zamyslela se Vanda. „Nějací Stehlíkovi tu myslím žili. Ale to jsem byla malá... Každopádně je nový pan učitel sympaták!“

Josefína zrudla ještě víc a zakousla se do masa. „Rozhodně je s ním sranda.“

„To s Tvrdíkem taky, ne?“ zasmála se Vanda.

„Ohromná,“ ušklíbla se Josefína. „K popukání.“

„Díky,“ ozvalo se za nimi.

Josefína se zakuckala.

6

Josefína se zahleděla na komisaře Tvrdíka. Klukovsky rozčuchané hnědé vlasy a průzračně modré oči – to byly hlavní důvody, proč se na něj předchozího dne těšila. Sebejistý úsměv a uštěpačný tón – kvůli tomu by ho pro změnu zadupala do země.

Minutu trapného ticha přerušil až Jakub Stehlík. Podal Josefíně kelímeček s pivem. „Mají jen toho šílenýho klempíře. Jako vyprošťovák nám bude stačit jeden dohromady.“ Vzal si tácek ze střechy kočárku a místo něho tam položil trubku. „Zdravím,“ kývl na komisaře a zakousl se do masa.

Zpod peřinek se ozvalo slabé zakňourání.

„Šš...“ Vanda pohoupala kočárek. „Jste v Brodu služebně?“ obrátila se na Tvrdíka. „Jestli mám manžela čekat s večeří.“

„Ne,“ odpověděl komisař a zalovil v kapse kožené bundy. „Přijel jsem soukromě.“ Podal Josefíně svazek klíčů. „Zapomněla sis je u mě v autě.“

„Díky,“ přinutila se k úsměvu. „Miroslava mě kvůli tomu málem stáhla z kůže.“

„Obávám se, že tomu stejně neutečeš,“ pronesl Jakub.

Sledovala jeho pohled. Od chumlu lidí u kašny k nim kráčela její sestra.

„No,“ řekla Vanda. „Nejvyšší čas vyrazit za Ivou. Malej bude chtít nakojit.“ Sundala trubku ze střechy kočárku a podala ji Jakubovi. „Moc mě těšilo.“

„Nápodobně,“ usmál se na ni.

Opřela se do kočárku právě včas, aby se vyhnula Josefínině sestře.

Miroslava se zastavila uprostřed jejich skupinky. „Dobrý den,“ přejela všechny přítomné přísným pohledem. „Komisaři.“

„Zdravíčko, paní Dostálová,“ řekl a vytáhl z kapsy džín krabičku cigaret.

„Co tu děláš?“ pozdravila ji Josefína. Možná, když převede řeč na jiné téma, zabrání největšímu krveprolití.

Její naděje ale Miroslava zhatila hned vzápětí. Otočila se k Jakubovi a ukázala na trubku, kterou držel v podpaží. „Předpokládám, že jako učitel hudby víte, že hrajete na velmi hlučný nástroj,“ pronesla suše.

„Není nejtišší, to bezpochyby,“ odpověděl a žvýkal dál.

V obličejí se jí nepohnul sval. „A myslíte si, že průměrně inteligentní člověk – kterým předpokládám jste, když máte vyšší vzdělání – troubí uprostřed noci před domem spících lidí?“

„Inteligentní ne, máte pravdu,“ zatvářil se ztrápeně. Olízl si špičky prstů a chytil Miroslavu za ruku. „Moc se omlouvám, paní Dostálová, ale byl jsem ožralej jako Dán. Nekontroloval jsem své chování a bezohledně jsem do celé situace zatáhl i vaší sestru, která byla ovšem také pod obraz.“

„To ti teda děkuju,“ utrousila Josefína a po očku mrkla na komisaře.

Hleděl kamsi do rohu náměstí a oči měl studené jako led.

Miroslava se vyprostila z Jakubova sevření. „Nechal jste si na sloupku pouzdro,“ pokračovala. „Vzala jsem ho dovnitř, tak si ho pak u nás laskavě vyzvedněte.“

„Jste dokonalá,“ řekl.

Ať se Josefína snažila sebevíc, nenašla v jeho hlase ani nejmenší náznak ironie. Je vážně dobřej, usmála se pro sebe a zhluboka se napila.

„Pokud by vás zajímalo i něco jiného než občerstvení, tady ve stanu máme náš volební program,“ ošila se Miroslava.

„Vy máte s tímhle cirkusem něco společného?“ ozval se komisař. Zvedla bradu. „Jsem členka hnutí.“

„Proboha,“ ujelo Josefíně.

Miroslava po ní sekla pohledem.

Jakub spolkl poslední sousto. „Když té milé slečně u prasete slíbím, že toho Podroužka budu volit, dostanu přidáno?“

„Já bych to prubla,“ řekla Josefína. „Přinejhorším ti dají propisku.“

„V tom případě...“ dotkl se náustkem trubky čela a odkráčel ke stanu.

„Já se ti divím,“ obrátila se Miroslava na Josefínu téměř okamžitě. „Takhle jančit.“

„V mém věku,“ dodala Josefína a zadívala se do kelímku. Na to, aby sestřina milá slova strávila, tam bohužel bylo piva akorát tak na dně.

„Kdyby ses alespoň stýkala s normálními lidmi...“ pokračovala Miroslava neúprosně.

„Takže abych taky šel.“ Komisař vzal Josefíně kelímek z ruky, hodil do něj nedokouřenou cigaretu a namířil na nejbližší odpadkový koš. Nestrefil se a zbytek piva se rozprskl na dlažbě.

Miroslava pohlédla na něj a potom na Josefínu. Pak je beze slova opustila.

„Co blbneš?“ nechápala Josefína.

„Musím se vrátit do Prahy,“ řekl. „Měj se.“

Vteřinu sledovala jeho záda a pak se za ním rozeběhla. „Tomáši, počkej, co je?“

„Nic,“ odpověděl, aniž by zpomalil.

Proplekla se kolem kašny. *Nepromyšlená výstavba dvou kruhových objezdů na úkor investování do městské zeleně, dětských hřišť a fotbalového stadionu* sklidila ovace přihlížejících, zatímco ona nadávala všem svatým, že ji neodradili od nápadu about si lodičky.

„To se mi snad jenom zdá,“ supěla za ním. V ten okamžik se jí podpatek levé boty zarazil mezi kluzké kočičí hlavy a ulomil se. Udělala několik kroků v jakési podivné taneční kreaci a upadla. „Sakra!“ zaklela. Když zvedla hlavu, spatřila už jen jeho záda, jak mizí v davu.

Kdosi ji chytil v podpaží. „Paní Divíšková, jste v pořádku?“

Josefína pohlédla vzhůru. Nejprve spatřila objemné poprsí v béžovém baloňáku a brož s kamejví ve tvaru květiny, teprve potom tvář rámovanou narůžovo obarvenými vlasy. „Děkuju, paní Řábková.“ Pomalu se vyhrabala na nohy.

„Lupla jste sebou, až to bylo o strach,“ prohlásila důchodkyně.

Josefína se ohnula pro podpatek. *Jsou věci, které musí být kvalitní,* říkala její babička, *boty, spodní prádlo a společenský život.*

„Nic to dneska nevydrží,“ přetrhla jí myšlenky paní Řábková. „Je to samá Čína. Tuhle jsem si koupila —“

„Tohleto škobrtání je tvoje specialita, nebo to děláš, jenom když jsi se mnou?“ ozval se jim za zády Jakub. „Dobry den,“ pozdravil důchodkyni a zastrčil si do vnitřní kapsy kabátu bílou propisku.

„Dobry den,“ vrátila mu zdvořilost a provrtala ho rentgenovým pohledem. „Vy nejste z Brodu...“

Josefína nasadila křečovitý úsměv. Proč se všechny místní báby starají, kdo odkud pochází? Jako by důvěryhodnost člověka končila za humny. „Au!“ sykla. Levé koleno ji bolelo jako tisíc čertů. Pitomej Tvrdík!

„Jak se to vezme,“ usmál se Jakub. „Narodil jsem se tu.“

Jestli něco okamžitě neudělá, ti dva si tu začnou vyprávět. „Pan učitel Stehlík,“ představila Jakuba. Pokynula k důchodkyni. „Paní

Řábková.“ Potom pohlédla do míst, kde zmizel komisař. Třeba ho ještě objeví, jak se potlouká někde kolem... Taky se nemusel hned urážet. Kdyby alespoň věděla, jestli k tomu má opravdový důvod. Jenže ona si podrobnosti minulé noci za živého boha nedokázala vybavit... Doprčíc, povzdechla si v duchu. A pak si uvědomila, že kromě jejího vnitřního monologu panuje vedle ní trapné ticho.

„Půjdu domů,“ řekla.

Důchodkyně se nehýbala.

„Rodina z matčiny strany tu žila,“ zachraňoval Jakub galantně situaci.

„Aha.“ Paní Řábková do něj dál zavrtávala zkoumavý pohled.

Ještě chvíli, a Jakub se bude muset legitimovat, pomyslela si Josefína s rostoucí netrpělivostí. „Stehlíkovi bydleli ve Škrétově ulici,“ dodala další informace v naději, že tím inspekci uspíší.

„Bohumile!“ křikla důchodkyně najednou. Z davu se vynořil Řábek. Když spatřil jejich skupinku, na okamžik se zarazil a potom se vydal opačným směrem.

„Já toho chlapa jednou...“ sevřela rty důchodkyně. Pak se vzpamatovala a ukázala na Josefíninu nohu. „Můžete chodit?“

„Nějak se dobelhám,“ ujistila ji Josefína.

„Doprovodila bych vás, ale hledám našeho Pavla,“ povzdychla si paní. „Potřebovala bych, aby šel domů. Ale on se zase někde toulá.“

„Já paní Diviškové pomůžu,“ připomněl se Jakub.

„Nesmysl.“ Josefína zvedla razantně ruku. Už takhle to měla u Tvrdíka nahnuté. „A o Pavlíka se nebojte,“ usmála se na paní Řábkovou, „třeba ho najde váš muž.“

Ženin obličej se zachmuřil. „Ten už svoje udělal.“

Josefína netušila co říct. „Na shledanou,“ prohlásila a kývla na Jakuba.

Důchodkyně jí v náhlém impulsu sevřela paži. „Stavte se někdy pro kobližky! Dáme si k tomu kafičko. Pavlík o vás od léta pořád mluví.“

„Přijdu,“ ujistila ji Josefína. Neměla sice chuť poslouchat pekačičiny rodinné trable, ale představa dozlatova osmažené koule naplněné čokoládovým krémem ji pokaždé dostala na lopatky.

„Domluveno.“ Pekařka ji pustila. „Musím běžet. Jestli ten náš kluk zase něco provede... mám s ním trápení.“ Nadechla se a chvíli to vypadalo, že bude v lamentaci na osud pokračovat, ale k Josefínině úlevě jen mávla rukou a vykročila pryč.

7

Trvalo jí pěknou chvíli, než vypajdala z náměstí. Jediné, co ji pobízelo kupředu, byly obavy, jak tohle všechno dopadne. V namáhaném kolenu ji začalo nepříjemně píchat. Znovu pocítila hněv. Tvrdíku, ty jeden...!

Zastavila se, aby rozdýchala další nával spravedlivého rozhořčení, když z boční ulice vyrazilo kolo. Tak tak stačila uhnout. „Hej! Jsi kretén?!“ vykřikla.

Cyklista se skřípáním zabrzdil a ona se zahanbeně kousla do jazyka. Byl to Pavel. Duševně zaostalý syn manželů Řábkových.

Mladík se hlasitě zasmál.

„Nazdar, Pavlíku.“ Došla k němu. „Hledá tě máma.“

Zamračil se a potom zavrtěl hlavou. „Nechtěl, abych jel na kole,“ řekl. Nahnul se a zatlačil palcem na poloprázdné a teď už dost poničené galusky.

„Kdo?“

„Zlobil se,“ nevšímal si její otázky.

„Kdo?“ zopakovala. „Táta?“

„Jo,“ přikývl. „Všichni se zlobili.“

„Co jsi, prosím tě, včera prováděl?“ Zadávala se mu do očí. „Nesmíš chodit tam, kde je zamčeno.“

Zkrabatilo se mu čelo, jak usilovně přemýšlel. „Mají tam takový modrý kolo,“ zamumlal. „S pumpičkou. Potřebuju nový kolo, když tohle nemůžu nafouknout.“

Josefína si jeho bicykl prohlédla. O tom, že je starý hodnou řádku let, nebylo pochyb. Musela ovšem ocenit, s jakou uměleckou invencí si mladík stroj vyšperkoval. Na zadní chránič připevnil brašnu propíchanou desítkami různých odznáček, dráty omotal barevnými provázky. Sedlo potáhl něčím, co vypadalo jako vypelichaná kočka, a na řídítka pověsil spoustu všelijakých přívěsků, řetízků z céček a amuletů. „Doma určitě pumpičku máme.“ Ťukla do králičí pacičky omotané provázkem.

Rozzářil se a udělal jí místo na štangli.

„Takhle akorát to kolo doděláme,“ zatvářila se skepticky. „Anebo sami sebe.“

Jeho smích připomínal oslí hýkání.

„Fajn,“ rezignovala nakonec a opatrně si sedla na rám.

„Jedeme!“ opřel se do pedálů. Kolo se povážlivě naklonilo na stranu.

„Á,“ vypískla.

Chechtal se dál.

Kličkovali ze strany na stranu jako v cirkuse. Josefína netušila, jestli má křičet ze strachu, že oba spadnou, nebo protože ji příšerně bolí zadek. Nakonec se rozhodla pro variantu s pozadím, jelikož první možnost si už dneska mohla vyzkoušet.

Konečně zabočili do ulice, kde Josefína bydlela.

„Pozor!“ zaječela.

Komisař Tvrdík uskočil na poslední chvíli.

Stačila zachytit jeho překvapený výraz a hnali se dál.

„Tamhle!“ odvážíla se jednou rukou pustit. Na chodníku před vilou Dostálových parkovala komisařova stříbrná toyota. Z branky právě vyšel její švagr a s odpadkovým košem zamířil k popelnici. Když je spatřil, zastavil se uprostřed pohybu, jako by nemohl uvěřit svým očím.

Pavel Řábek strhl řidítka doleva a vřítel se do otevřených vrátek. Zastavil se těsně před obrovským rododendronem. Svezla se z rámu a promnula si namožené hýždě.

„To bylo něco!“ zahulákal Pavel a hodil kolo na trávník, jako kdyby to byla hromada šrotu.

Přispěchal k nim Karel Dostál.

„Máš pumpičku na kolo?“ zeptala se ho Josefína s pohledem upřeným skrz plot.

„Mám,“ přisvědčil. Položil koš na zem a klekl si k Pavlovu kolu. „Je to úplně prázdný. Jeli jste po ráfku.“

„Říkala jsem Pavlíkovi, že je to blbost,“ opáčila.

Koutkem oka zahlédla, jak komisař prošel kolem plotu a nasedl do auta.

Spolkla sprostá slova, která se jí drala na jazyk.

Karel se s heknutím zvedl. „Hned jsem zpátky,“ řekl a zmizel na cestičce mezi keři.

Komisařovo auto se odlepilo od okraje chodníku a zmizelo na konci ulice.

„To modrý je stejně lepší,“ ozval se Pavel a kopl do galusky. S tichým předením se roztočila.

„Ale tohle kolo máš rád, ne?“ Sledovala konečky trávy, které se zapletly mezi pohybuující se dráty. Bude muset Tvrdíkovi zavolat...

„A to jsem si s sebou vzal ty divný klíče,“ řekl Pavel.

„Co?“ otočila se k němu.

„Našel jsem je,“ pronesl důležitě. „U táty v nářadí.“

Pokusila se soustředit na to, co jí říká. „Jaký klíče a kdy zas?“ zeptala se.

„Schoval jsem si je,“ odpověděl.

„Aha... tak fajn,“ rezignovala a zívla. Vleze si do peřin a včerejší noc dospí. Netrpělivě pohlédla k domu, jestli se nevrací Karel.

Vynořil se zpoza rododendronu s pumpičkou v ruce asi o minutu později. „Nemohl jsem ji najít,“ postěžoval si. „Ti holomci mi v garáži udělali hroznej binec.“ Nasadil hadičku na ventilek a začal pumpovat. „Pojď mi to tady přidržet, Pavle,“ hekl. „Snad nemáš proraženou duši. Nemám věci na lepení.“

Zadávala se na mladíkova záda a znovu ji napadlo, jak je osud nespravedlivý. Pavel byl normální kluk, ale v šesti letech se ztratil v lese za Brodem a spadl do opuštěného dolu na železnou rudu. Prožitá trauma se podepsalo na jeho psychice tím nejhorším způsobem. Zůstal zaostalý. Jak mohl, utíkal z domova a potuloval se po městě nebo jeho okolí. Josefína ho měla ráda.

„Tak... máš to hotový,“ řekl Karel zadýchaně.

„Děkuju,“ protáhl mladík a nasedl na kolo.

„Jeď opatrně,“ neodpustila si poznamenat.

Pavel Řábek se rozesmál, jako by řekla ten nejlepší vtip na světě, a vyrazil k brance.

Dívali se za ním.

„Na jednu stranu mu stejně závidím,“ podotkl Karel.

Nespouštěla oči z ulice, i když už tam Pavel dávno nebyl. „Víš, že je Miroslava v tý Podroužkově partaji?“

Příkývl. „Rozhodla se politicky angažovat.“

„Co to znamená pro nás?“

„Snad nic.“

Doufala, že má pravdu. „Nevíš, kde nechala to černý pouzdro na trubku?“

„Dala ti ho ke dveřím do bytu,“ odpověděl.

„Hm.“

„Hledal tě tu Tvrdík,“ pokračoval Karel. „Chvíli potom, co jste odešli.“

Zpozorněla. „Co jsi mu řekl?“

„Že jsi měla návštěvu a že jste šli ven.“ Pokrčil rameny.

Tohle bylo na švagrovi opravdu nejlepší. Jeho věčnost a duševní rovnováha. Léta byla přesvědčená o tom, že s její sestrou by vydržel jenom psychopat se sklony k sebepoškozování, popřípadě náboženský fanatik odpykávající své nejhorší hříchy, a nebo právě – Karel. Každý jiný příčetný mužský by ji dávno uškrtil a zakopal na zahradě.

„Poslal jsem ho na náměstí. Napadlo mě, že tam budete.“

„Byli jsme tam,“ usmála se. „Dám si šlofíka. Dokud je tu klid.“

„Hele, to je dobrej nápad,“ řekl. „Měl jsem sice hrabat listí, ale...“ Významně zvedl prst do vzduchu, jako kdyby zkoušel, odkud vane vítr. „Myslím, že máme ještě nějakou tu hodinku k dobru.“

Jakubovo pouzdro u dveří do jejího bytu nebylo. Odemkla a rozhlédla se v předsíni.

„To je divný,“ zamumlala. V tu samou chvíli si uvědomila, že cítí pach cigaret. Prošla kuchyní, kde bylo vše, jak to s Jakubem Stehlíkem zanechali, a vstoupila do obývacího pokoje. Okno bylo otevřené a na chlebičkách si pochutnával zrzavý kocour od sousedů.

„Jedeš!“ tleskla do dlaní.

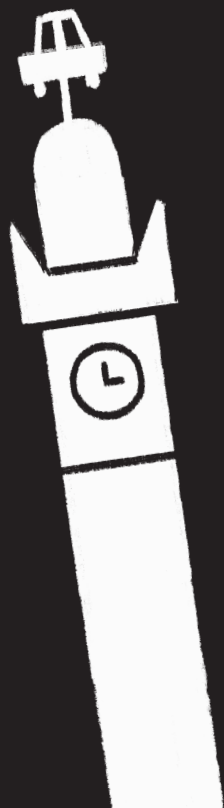
Zvíře po ní mrsklo uraženým pohledem a s kusem šunky v tlamě skočilo na parapet.

V plechovce od čaje, kterou používal komisař Tvrdík místo popelníku, ležel nedopalek. Začínalo jí být jasné, kdo tu byl. Nakoukla do ložnice. Pouzdro se válelo v rozvrtných peřinách.

„Tak,“ svěsila koutky, „to bychom měli.“ Komisař si musel udělat jediný možný obrázek o tom, co se tu odehrávalo minulou noc.

Praštila sebou na postel. A nejlepší na tom všem bylo, že to, co přesně se tu minulou noc odehrávalo, nevěděla ani ona sama.

TŘI

/ Neděle 1. 10.

8

Kabinka vystoupala do nejvyššího bodu a Josefína nastavila tvář slunci. Teplý vánek jí čechral vlasy. Byl tu klid. Blaženě se nadechla. Praha byla v tuhle roční dobu úžasná. Musí zajít na Petřín. Všechno tam teď pokvete... Cítila, jak klesá. Do nosu jí pronikl zápach něčeho připáleného a začala jí být zima. Otevřela oči. Na střechách domů posedávali holubi. Zdálo se, že sledují jenom ji. Po holých zádech jí přejel mráz. Jestli začne sněžit...

„Můžeš mít figuru jako Bardotka, Josefínko,“ řekla tmavovlasá žena, která seděla naproti ní, a odklepala si cigaretu přes okraj kabinky. „Ale jak ti prostydnou vaječníky, je konec.“

„Neměla bys tolik kouřit, babi,“ poznamenala Josefína a znovu pohlédla dolů. Holubi na ni poulili oči jako v Hitchcockově filmu.

„Zkus tohle,“ ozval se Jakub Stehlík a podal jí trubku.

„Znala jsem jednoho trumpetistu,“ zasníla se dáma s cigaretou.
„Co ten dokázal...“

„Blbost,“ zavrčel komisař. Vytáhl služební pistoli a zamířil přes Josefíninu hlavu na ptáky.

Ozvala se rána.

Josefína se s trhnutím posadila. Peřina ležela na zemi a na okno ložnice bubnoval déšť. Pokrčila nos. „Smrad jako...“

„Jsi magor?!“

Vstala z postele a vešla do předsíně.

„Ty jsi magor!“

Otevřela dveře na chodbu. Pod schody do prvního patra klečel Bert a dával odpadky zpátky do roztrženého igelitového pytle. Na hoře stál Láda s rukama v kapsách.

„Co tu vyvádíte, čuňasové?!“ uhodila na ně.

„Hodil to dolů, kretén!“ nadával Bert. Se znechuceným výrazem sbíral zbytky čehosi žlutobílého a kusy plastu.

„Neumíš chytat,“ odušil jeho bratr.

„Tak to neházím, když je tam sklo!“ rozčiloval se dál Bert.

„Nechte toho!“ okřikla je Josefína. Neměla na synovce náladu a chtělo se jí na záchod.

„Alberte!“ Vzduch prořízl Miroslavin hlas. Vzápětí se na schodech objevila jeho majitelka. V černé halence se složitě řaseným fiží vypadala démonicky. „Můžeš mi laskavě vysvětlit, co tam děláš? A který z vás připálil ta vajíčka? Zničili jste mi pánev!“

„Já,“ houkl Bert a oklepal si rosolovitou hmotu z prstů. „Tyhle pytle jsou na hovno.“

„Prosím?!“

„Prasklo mu to,“ opáčila Josefína.

Miroslava jí nevěnovala pozornost a sestoupila k té spoušti. „Ty jsi naházet sklo a plasty dohromady s komunálním odpadem?“ pronesla nebezpečně tiše.

Její syn se zarazil uprostřed pohybu. V obličeji se mu odehrála celá plejáda pocitů, až mu zůstal výraz naprostého znechucení. „Jednou se to nezblázní.“

„Okamžitě to rozříd!“ nařídila mu.

Josefína hvízdl a pozorně se zadívala sestře do tváře. „Řasenka? Oční stíny? Naposledy jsi se líčila do tanečních.“

Avšak jestli čekala, že ji vyvede z rovnováhy, spletla se na celé čáře. „Vrátím se odpoledne,“ řekla Miroslava. „Kluci mají uklízet a pomoci tátovi zasadit jabloň.“

„Jakou jabloň zas?“ Za Láďovými zády se objevil Karel Dostál v teplácích.

Miroslava se po něm podívala, jako by měl Alzheimerovu nemoc. „Místo té staré, co jsi v létě pokácel.“

„Tam se přeci dá švestka,“ divil se. „Dohodli jsme se. Před domem i vzadu budou švestky.“

Zavrtěla hlavou. „Jablka zpracujeme spíš.“

Okamžik na ni zíral. „Už jsem koupil stromky.“

„Chyba,“ řekla. „Po poledni přivezou ze zahradnictví jablůňku.“

„Po obědě jdu na fotbal.“

„V tomhle počasí?“ protáhla.

„To už je jedno, jestli budu na zahradě, nebo na stadionu, ne?“ opáčil.

Bert se zvedl. „Půjdu s tátou.“

„Ty sbírej!“ okřikla ho.

„Mám hotovo,“ odsekl.

„Tak dělej s bratrem, co máš! A Karle, ten hnus, co stojí v garáži, laskavě vylij.“

„Co máš proti zkvašeným kopřivám?“ ohradil se její muž.

„Úplně všechno, to mi věř,“ odpověděla a potom se otočila k Josefíně. „Chtěla jsem tě poprosit, jestli bys dneska klukům neuvařila

oběd. V lednici je půl kila vepřového, tak ho upeč. Asi s bramborovým knedlíkem. Umíš udělat knedlík?“

Josefína ztratila řeč. Raději překřížila nohy, aby se nepočurala.

„Tak umíš, nebo ne?“ Miroslava se zamračila. „Abych pravdu řekla, nenapadlo mě, že bys to nesvedla. I když –“

„Poradím se s panem Googlem,“ skočila jí do řeči Josefína a zacouvala zpět do předsíně. Ještě chvíli, a musela by se rozčílit. Pokud by se ovšem dřív... Vběhla na záchod.

Že tam měla raději zůstat a nepokoušet se o vaření čehokoliv složitějšího, než je krupicová kaše, pochopila ve chvíli, kdy zabořila ruce do teplé hmoty z vařených brambor, mouky a vajec. Připadala si jako v běčkovém hororu o živých mrtvých. Stále to bylo nechutně lepkavé a při zadělávání to vydávalo blemcavě mlaskavé zvuky.

„Do prdele!“ Bouchla pěstí do válu. Z kuchyňské linky se skutálela dvě vejce a rozprskla se na zemi. Josefína na ně okamžik hleděla a pak na ně hodila hadr na podlahu. Hospodyňka z ní nikdy nebude, na tom se nic nezmění, ani kdyby ji školila Magdalena Dobromila osobně, ušklíbla se v duchu. Nehledě na to, že se odjakživa zuby nehty držela pravidla, které jí vštěpovala její mondénní babička. *Vykašli se na peříčko*, vtloukala jí do hlavy přesně v těch okamžicích, kdy se Josefína pokoušela být užitečná. *Pokud nemáš nikoho, kdo by ti pro něj skočil, je lepší ten plot rovnou ignorovat.*

Teprve potom si uvědomila, že ji ode dveří do kuchyně pozoruje Karel. Byl promočený a špinavý od bláta.

„Dala jsi tam mouku?“ zeptal se.

„Dala,“ odsekla.

„Hrubou,“ ujistil se.

Našpulila pusou. „Ne, hladkou.“

„To není dobrý,“ řekl. Zul si boty a nahlédl jí přes rameno. „Přisyp tam hrubou. Hodně hrubý.“

Z oživilých mrtvých se rázem stal dokument o mineralogii a vzniklé těleso zmizelo v odpadkovém koši.

„Takže pečene s chlebem a hořčicí?“ obrátila se na něj.

„Asi tak,“ přikývl. „Zavolám kluky.“

Když dorazil zbytek mužského osazenstva a bod zpruzenosti dosáhl maxima, Josefína usoudila, že úplně nejlepší bude, když vyklidí pole. Seběhla do svého bytu a vzala do ruky telefon. Zavolá Tvrdíkovi. Tohle mlčení ji ubíjelo.

Na druhé straně to nevyzvánělo dlouho.

Josefína se nadechla. „Tomáši?“

„Táta s vámi teď mluvit nebude!“ vyštěkl jí do ucha vysoký dívčí hlas.

„Aha,“ vykoktala Josefína. „A může –“

„Nechte ho na pokoji!“ dodala dotyčná a zavěsila.

„Tak,“ zašeptala si Josefína pro sebe, „to by bylo.“ Znalá komisařovu dceru jen z několika sporadických poznámek, které o ní prohlásil. Z nich vydedukovala, že Ludmila Tvrdíková je ve svých třinácti letech pubertálními hormony nadupaná časovaná bomba. Bylo jasné, že mladá slečna mezi její fanyanky rozhodně patřit nebude. Pochopitelně.

Sehnula se pro notebook, který ležel na zemi u postele. Tahle situace přímo volala po vtipné glose na její blog. Jenže – ať se snažila sebevíc, dokázala jen tupě zírat na tmavou obrazovku. Zdálo se, že právě uskutečněný telefonní hovor paralyzoval všechny rozumové pochody v jejím těle, a ona nebyla schopna počítač ani zapnout, natož něco smysluplného napsat.

Dlouho jen tak seděla. Potom si oblékla kabát, vzala Jakubovo pouzdro a vyšla z bytu. Déšť ustal a mezi mraky vykouklo studené slunce. Listy keřů se leskly a ze všeho kapala voda. Pod okny obývacího pokoje hned vedle záhonu listopadek byl trávník rozrytý do úhledného rabátka. V jeho středu stál mladý stromek.